

HAPPY HOUR

Piskeflødens tykke, trøstende bølger. Sovsens rødbrune overflade, dens svage boblen. Den lokkende lyd af træ mod forsølvet kobber, da piskeriset forvandler blandingen til fed marmor. Duften af vin og svampe kildrer hendes næsebor.

En smal, mørk skygge er gledet ind over billedet. En kølig stemme klipper drømmen over.

Du er vist meget sulten.

Skulle du ikke spare lidt på fløden.

Skal vi virkelig have dessert.

For en overfladisk betragtning er mandens ansigtsudtryk velvilligt nok. I hvert fald hvis man ser bort fra øjnene. Kroppen derimod, den benede krop, den veltrænede, garanteret fedtfri krop, er en konstant anklage.

Tre års ægteskab. Nok til at erstatte frodighed og madglæde med skyld, skam og småsult. Fedt er, ligesom rygning, et underklassestempel, og ingen har lyst til at skilte med, at man ikke er født til den status, som ambition og møjsommeligt arbejde har skaffet en, vel Karin?

Tre års ægteskabelig indoktrinering lærte hende at nøjes med halve portioner, springe kagen til kaffen over og lade brødkurven passere urørt. Skilsmissen, der ligger et år tilbage i tiden, har ikke ændret på den sag.

Karin skutter sig under dynen. I halvsøvn søger hun tilbage til billederne. At drømme er tilladt, drømme sætter sig ikke på sidebenene. Da hun glider tilbage i søvnen, er det til lyden af chokolademousse, det bløde svup af mørk, svampet masse mod desserttallerkenens jomfruelige porcelæn.

Vækkeuret har forlængst ringet, da hun endelig vågner. Dagen ligger truende foran hende. Hendes første konferencerejse efter udnævnelsen til

afdelingschef, hendes første præsentation af vigtige forskningsresultater for et kyndigt og kritisk publikum. Hendes første gensyn med eksmanden siden den dag flyttelæsset med halvdelen af deres fælles møbler skumplede ned ad den islagte indkørsel på vej mod syd.

Fyret er gået ud i nattens løb, og uden sit varme brusebad har hun svært ved at få hul på dagen. Hun forsøger at trække i tøjet uden at røre det iskolde gulv med fødderne, dejser rundt i soveværelset som en halt akrobat.

Rullekuffertens hjul sidder fast i tøjappet, og hun når med nød og næppe at kaste sig ind i bussen, før døren suger sig i bag hende.

Hendes sekretær, hvis nedadvendte mundvige og selvmedlidende panderynke har tyranniseret adskillige afdelingschefer før hende, ved virkelig ikke, om hun kan overkomme at kopiere Karins powerpoints.

Karins eksmand er en af konferencens tilrettelæggere. Tanken om ham og hans tyste sarkasme følger med hende ind i kopirummet, hvor et forkert knaptryk utvivlsomt vil få den kæmpemæssige maskine til at tygge hendes originaler i sig og spytte dem ud i strimler.

En af de negle, hun har brugt frokostpausen på at lakere, knækker, da hun langt om længe stopper mappen ned i lommen på rullekufferten. Hun plejer ikke at lakere negle. Men hun har en forestilling om, at verden uden for hendes nordsvenske provinsby forventer, at en kvinde i hendes position har røde negle.

Nu har hun ni og en halv rød negl.

Hun tygger forsigtigt på neglens skarpe kanter, usikker på, om hun har husket at få en neglefil med.

Siden hun startede i sit nye job, har hun kvalme hver morgen, som om hun var gravid. En kop lunken posete er alt, hvad hun har fået indenbords, siden hun vågnede, og maven knurrer ildevarslende. Hun håber, der i det mindste vil blive serveret kaffe i flyet.

Flytaxien er et kvarter forsinket. Den mutte chauffør pløjer sig gennem sne-sjappet med foden tungt på speederen og sender en kaskade af gulbrunt smeltevand over en gruppe ventende buspassagerer. Gennem ruden ser Karin en af dem bøje sig ned og hører noget ramme bagruden med et hårdt smæld.

- Nu kaster de sgu med sten.

Huden på chaufførens hængende kinder ser ud, som om det har været udsat for et skimmelangreb, og han rykker hårdt i rattet for at redde bilen fra en udskridning.

Karin finder æsken med syredæmpende tabletter i jakkelommen og stopper en i munden. Til sin irritation taber hun nervekrigen over drikkepengene foran den lille lufthavn, der ligger som et ørkenfort på den sneklædte slette. Modstræbende runder hun beløbet op.

På vej ind mod afgangshallen sætter hun foden i en pyt grødet sne og får iskold væde ned i sin korte støvle. Uden at vende sig kan hun mærke hvordan chaufførens skadefryd rammer hende mellem skulderbladene, en præcist affyret pil.

Mænd med mobiltelefoner befolker de få caféborde i ventesalen. Deres store biler, endnu garagevarme, står og damper på parkeringspladsen. Karins egen bil er på værksted på tredje uge, efter at et par mindreårige smågangstere kørte den gennem den alt for tynde is på søen uden for hendes vinduer nytårsaften.

Ingen af mobilsnakkerne gør mine til at tilbyde hende en stol, og hun stiller sig foran døren til udgangen med kufferten mellem fødderne. Strømpen på det ene ben er plettet af sorte stænk, og foden i støvlen føles fugtig, men hun har ikke lyst til at gnubbe pletter for øjnene af det mandlige publikum i afgangshallen.

Karin flytter vægten fra det ene ben til det andet og ser på sit ur. Flyet burde have været i luften for flere minutter siden, men døren til sikkerhedskontrollen forbliver hermetisk lukket.

Det skratter i højttaleren over hendes hovede. En af de unge, blåklædte mænd bag skranken står og banker med pegefingern på en mikrofon.

Aflyst.

Der går et skuffet sus gennem lokalet. Hvide og sølvfarvede apparater graves frem af lommerne, det klirrer og bipper omkring hende.

En telefonerende mandsperson placerer en støvlehæl på hendes venstre storetå, da hun sammen med resten af flokken maser sig frem til skranken for at få ændret sin reservation til den videre rejse. I sidste øjeblik tager hun sig i at svare med et kraftigt puf mod hans lammeskindsklædte ryg.

I erstatningsbussen på vej gennem det grådisede landskab lirker Karin forsigtigt støvlerne af. Den venstre storetånegl har et svagt blåligt skær. Tåen dunker ubehageligt. Det er begyndt at svide i hendes mave, og hun dykker ned i tasken efter mere syredæmpende.

- Ved du, hvornår vi skal være fremme?

Den høje, blonde mand på nabosædet har vendt sig mod hende.

Hun har ikke lyst til at snakke med nogen.

- Hnnh, mumler hun og håber, det lyder afvisende nok.

Siden skilsmissen har hun undgået nærkontakt med mænd. Hun har ingen lyst til at havne i situationer, der kunne udvikle sig til noget anstrengende eller ligefrem risikabelt.

Gennem øjenvipperne ser hun, at den blonde sender hende et kort blik, før han vender tilbage til de papirer, han har bredt ud på tasken i sit skød. Firefarvetryk af noget, der ser ud som grantræer. Landkort, der viser store skovområder.

Hun ville aldrig kunne bo midt i en skov. Mangelen på lys ville give hende klaustrofobi, og nåletræer gør hende deprimeret. Hun lukker øjnene og skubber sig til rette på det smalle sæde så godt, hun kan. Lidt efter har den svage susen af bussens dæk mod våd asfalt dysset hende til ro. Hun døser hen med billedet af en stegt and på sin indre skærm. Det søde garniture af æbler og svedsker, den blanke, syrlige rødkål.

Duften vækker hende. Duften og det lette skub af en albue mod hendes arm.

En svag duft af brænderøg, af noget kødagtigt.

- Undskyld.

Den blonde har trukket albuen til sig. Tasken ligger stadig i hans skød, men papirerne er skiftet ud med en pakke i hvidt papir. Det er derfra, duften kommer.

To flade, runde brød. En mørkerød kødluns.

Røget rensdyr. Mere præcist røget rensdyrfilet. Brødet er i bedste fald smurt med rigtigt smør. I dette land, hvor letmargarine er lov.

Smørrebrødet ligger i den blondes store hånd. Han har allerede åbnet munden til bid, men stopper på halvvejen.

- Du vil måske have et stykke? Det er ikke godt at vide, hvornår vi får rigtig mad igen.

Karins mave hikker af hunger, den røgede duft gør hende svimmel.

- Tak, men jeg er ikke sulten.
- Flymad er generelt uspiselig, jeg tager altid noget med selv.

Han begraver et stort, hvidt tandsæt i maden. Karin vender blikket bort.

Uden for busvinduet flimrer motorvejslandskabet forbi med sine triste industrilader og deprimerende frakørsler til gudsforladte småbyer. Rastepladser med spisesteder, hvis hakkebøffer hun af bitter erfaring ved smager som godt brugte frottésokker.

En smækker ståltermoflaske er dukket op fra den blondes taske, den svage kaffearoma kildrer hendes næsebor. Hun smugler en syredæmpende tablet, den sidste, op ad lommen på sin dragtjakke.

Den store lufthavn ligger som en lysende katedral i den tiltagende skumring. Uden et ord har den blonde mand løftet hendes taske ned fra bagageboksen, og hun nikker afmålt til tak. Uden for falder sneens fugtige vattotter fra den tunge himmel, og hun haster over den plørede asfalt, ind gennem de automatiske døre. I forhallen fortæller en række monitorer hende, at ombordstigningen på hendes fly er i gang, og selv den korteste kø ved sikkerhedsslusen ser endeløs ud.

Da det omsider er hendes tur, reagerer metaldetektoren med en hidsig piben.

Karin endevender sine lommer. En håndfuld mønter falder klirrende til gulvet sammen med et hårspænde og den lille pilleæske til de syredæmpende, men først da hun får lirket bæltet med det tunge spænde ud af stropperne på nederdelen frikender apparaterne hende. Med et fast greb om rullekuffertens håndtag sætter hun i løb mod gaten.

Gennem panoramaruden ser hun, hvordan flyet sindigt, men ubønhørligt, taxier ud på startbanen og forsvinder i snetykningen sammen med hendes sidste mulighed for at nå frem til konferencens start.

Efter tre forgæves forsøg på mobilen når hun frem til eksmandens voice-mail. Hun efterlader en kortfattet besked, vel vidende at han formentlig først vil få den, når konferencen er slut, og hun selv vendt tilbage til polarmørket. Flyselskabet beklager

forsinkelsen og udstyrer hende med en trøstekupon til ventetiden, men har hun været sulten før, er hun det ikke længere. Tørstig derimod. Tørstig, træt og opfyldt af et dæmpet, retningsløst raseri.

I cafeteriet dirrer luften under lysstofrørene af statisk elektricitet. Ved et af de fjerneste borde har den blonde mand fra bussen bredt sine grantræsprospekter ud og gør notater med en spritpen. Trods den elegante mørkeblå frakke og pilottasken af lækkert læder er der noget landligt over hans rødmossede kinder og den blonde lok, han hele tiden skubber væk fra øjnene med en bred hånd med korte fingre. At ingen af fingrene bærer ring konstaterer hun uden at ville det.

Mens hun ser på ham, retter han pludselig ryggen. Så strækker han begge arme op over hovedet og gaber. En langvarig, nydende gaben, der får ham til at ligne et stort, søvnigt dyr.

Karin sidder tryllebundet af hans lyserøde svælg og de kraftige, hvide tænder, til hun pludselig mærker hans blik. Til hendes forbløffelse smiler han til hende uden flovhed, som til en medsammensvoren. Hun tager hastigt øjnene til sig, som om hun er blevet grebet på fersk gerning i at belure en intim scene. Så tømmer hun sin mineralvand i én slurk og tager flugten.

Resten af ventetiden tilbringer hun i taxfreebutikken med at snuse til parfumer, der alle lugter ens, og som hun aldrig kunne drømme om at købe, end ikke til nedsat pris.

I det halvfulde fly barrikaderer hun sædet ved siden af sin vinduesplads med dragtjakken.

Den ældre habitklædte herre på gangpladsen har forskanset sig bag en avis og er åbenbart fast besluttet på at drikke sig gennem rejsen. Dobbelt gin og tonics, som stewardessen med professionelt stenansigt anbringer på midtersædets klap i en uophørlig strøm.

Karin har efterhånden mistet lysten til at synke noget som helst, og flyselskabets gummiagtige baguetter udgør ingen fristelse. Men hendes mund er stadig tør, og hovedet dunker let efter en lang dags faste.

Hun bestiller en tonicvand og tømmer det boblende glas i ét drag.

Den beske smag har en undertone, hun ikke straks kan identificere. Så ser hun den habitklædtes hånd med plasticglasset standse på halvvejen mellem munden og bordklappen. Ser ham se sig fornærmet omkring og mærker med ét, at hendes fødder snurrer. Kinderne gløder, som om hun sad foran en åben kamin, øjnene løber i vand, og hun har svært ved at fokusere.

Som teenager røg hun på hospitalet til udpumpning efter en fest med hjemmebrændt sprit. Siden har hun holdt sig til et enkelt glas vin til et godt måltid. Og gode måltider i andet end drømmeform er sjældenheder i hendes nuværende liv.

Den svimle fornemmelse er ikke til at tage fejl af. Benene er bløde, da hun ruller sin kuffert ind gennem lufthavnsbygningen, ud i den nærmeste taxi.

Kongresbygningens foyer er mennesketom. Karins navneskilt med det efternavn, hun tog tilbage efter skilsmissen, ligger i ensom majestæt på et bord sammen med hendes kongresmappe. Uden for døren til konferencelokalet standser hun og lytter. Det suser let for hendes ører, men hun kan høre, at indledningsforelæsningsen er i fuld gang.

Døren knirker larmende på sine hængsler.

Der er kun én ledig plads i lokalet. På første række, i lokalets modsatte side. Foran hende breder et parketgulvs glatte flade sig. Hun bider tænderne sammen og tager tilløb.

En ledning til et højttaleranlæg fanger hendes fod. I en brøkdæl af et sekund mister hun kontakten med gulvet, og hendes krop sejler som en figur i en tegnefilm over den tilsyneladende endeløse flade til den med et bump ender i den tomme stol.

Bagest i lokalet er der nogen, der klapper.

Skamrødmens sidder stadig i hendes kinder, da hun i pausen efter forelæsningsen skubber sig vej gennem mængden. En alt for velkendt skikkelse spærrer hende vejen.

- Er du i stand til at føre en samtale?

Det smalle ansigt med de velbarberede kinder, de kølige lysegrå øjne. Synet af ham får hende stadig til at trække maven ind. Helt ind i marven ved hun, at hvad hun end siger, er der ingen forståelse er at hente hos ham.

- Lad mig være i fred.

- Jeg er faktisk nødt til at fortælle dig, at vi gav din taletid i morgen til en anden, da du ikke dukkede op til indskrivningen.

Et øjeblik tror hun, at resterne af rusen har forvirret hendes opfattelsesevne. Så indser hun, at han mener, hvad han siger.

- Jeg prøvede at ringe. Og nu er jeg her jo. Det må vel kunne laves om.

- Beklager.

Hun når ikke at bremse sin hånd før summen af dagens opsparede frustration sender den mod hans slipsprydede skjortebryst. Et kort øjeblik står tiden stille, mens hun ser ham glide baglæns som i slow motion, hører ham ramme foyerens marmorgulv med et uskønt klask. Så marcherer hun uden at vende sig ud af kongresbygningens dør.

I taxien kommer sulten. En ubændig, altopslugende lyst til mad, kød i store lunser, kraftige sovse og stærke krydderier, saftigt brød med tandsmør, desserter druknet i flødeskum.

Receptionisten udleverer hendes nøgle, men hvordan skulle hun få tid til at gå op på værelset, når de få hundrede meter til hotellet har forvandlet hende til rovdyr? Hun stiller rullekufferten fra sig i den nærmeste garderobe, hvor duften af brunet smør fra et nærliggende køkken får hendes tænder til at løbe i vand.

Hotellens kælderrestaurant er varm og fuld af mennesker, luften er mættet med latter og høje stemmer. Ved et af de nærmeste borde løftes et blondt hoved fra de papirer, ejermanden har bredt ud på tommandsbordets dug ved siden af et halvtømt ølglas.

Firefarvetryk af grantræer, landkort med store skovområder.

Blikket under pandelokken er genkendende, og hun holder det fast.

- Må jeg slå mig ned?

Uden at vente på svar sætter hun sig på den ledige stol.

En tjener placerer en bugnende tallerken foran den blonde. En kæmpebøf. Et bjerg af gyldne pomfritter, tæt fulgt af en hel sovseskål med glinsende grønprykket béarnaise.

Karin smiler til bøffen, hun smiler til det blonde ansigt, til tjeneren, der står med kuglepennen parat.

- Det samme, siger hun. – Og en dobbelt gin og tonic, mens jeg venter.